

ASSUMPTA SERNA, ACTRIU

Text i fotos: LUIS FERNANDO ROMO

"Ser actor és molt solitari"

Barcelonina. Quaranta anys de vida privada i vint de personatge públic. Poliglota: parla català, anglès, espanyol, francès i italià. Li agrada de ser actriu, però, per damunt de tot, Assumpta Serna. Una dona que és actriu i una actriu que és dones diferents.

No hi ha dubte, l'Assumpta Serna se sent serena, tranquil·la; és més simpàtica i accessible que no en algunes altres ocasions. Hi ha quelcom diferent en la seva mirada, en els seus gestos. L'actriu està una mica endeutada amb el seu propi passat, perquè tot destí necessita un passat. Escriu un guió cinematogràfic, es prepara per debutar de directora, acaba un film a Itàlia i la seva situació sentimental es troba en *stand by*. Quan hi parles no li sents les paraules, li llegeixes els llavis per saber què s'amaga darrere la seva ment. És difícil. Encara que et dona totes les facilitats per comunicar-te amb ella continua actuant. Però sense malícia. I això és bo. Si tens tacte, pots treure'n tot el que vulguis. Ara tothom la pot veure a *Subjudice*, dirigida per Josep M. Forn, un drama judicial que ofereix una panoràmica d'una societat urbana. Encara que a *Subjudice* hi ha un polític acusat d'un delictes sexual, la veritat és que la intenció del film és una mirada sobre tots els personatges que incideixen a la política.

D'altra banda, i després de l'estiu, s'estrenarà *¿Entiendes? (Pourquoi pas moi?)*, dirigida per Stephan Giusti i interpretada pel cantant Johnny Hallyday, Amira Casar, Joan Crosas i Carmen Chaplin... Una comèdia molt actual que explica els problemes d'un grup de joves per a comunicar als pares que són homosexuals. Però la cosa més important per a l'Assumpta arribarà l'any vinent, quan es posarà darrere la càmera per rodar el seu primer film. Qui en serà el protagonista? El té ben a prop, el seu ex-marit, Scott. Però ara vol viure el seu present, digerir el seu passat i pensar en el seu futur.

—Com ha anat *Subjudice*, pel·lícula amb què Josep M. Forn torna al cinema després de set anys?

—La veritat és que tornar a casa per fer cinema sempre és una autèntic plaer. Sempre que puc, encara que visqui als Estats Units, m'agrada de tornar a la terra per retrobar-me amb els amics i treballar. Encara que el meu paper sigui molt curt, m'ho he passat molt bé

perquè he treballat amb gent amb molt de talent, com la Sílvia Munt, l'Abel Folk, la Iciar Bollain o en Jordi Dauder. No ho sé, m'hi he sentit bé, plenament realitzada i estic molt contenta de com ha quedat la pel·lícula. En Josep Maria és un director que sap què vol, i encara que hagi passat molt de temps sense haver fet cinema, ha sabut transmetre tot el que s'havia proposat des del principi.

—*Subjudice* és una pel·lícula coral amb més de deu actors i amb un fil argumental estirat per dones. Són elles que plantegen problemes, inquietuds, lluites per fer-se un lloc en la societat. No és una mica feminista? Es veritat que hi ha més complicitat entre les actrius que no pas entre els actors?

—No m'agrada d'etiquetar, i per això et diria que tots hem intentat de fer un producte adequat a cada necessitat i a cada tipus de públic. Tothom s'hi pot sentir identificat perquè hi ha personatges molt diversos: advocats, polítics, periodistes, emigrants sense feina, empresaris o economistes. El fet que les dones hi dominin no significa res, és producte de la casualitat i del guió. És una pel·lícula molt humana, perquè no fa distincions de sexe. Quant a la complicitat, et diré que m'agrada de pensar en termes de normalització, és a dir, que tots som éssers humans,

"Tornar a casa per fer cinema sempre és un autèntic plaer. Encara que visqui als Estats Units, m'agrada de tornar a la terra per treballar i retrobar-me amb els amics."

al marge de si som homes o dones. Per mi no hi ha diferència sexual i la pel·lícula ho reflecteix molt bé.

—*Dos segments molt criticats de la societat, com els polítics i els mitjans de comunicació, centren Subjudice. Els uns lluiten per amagar la seva vida privada i els altres utilitzen totes les eines per fer sortir a la llum la veritat. En aquest cas, aconseguir uns objectius determinats justificaria els mitjans?*

—Sí, i tant que sí. S'ha de tenir una valentia molt gran per lluitar contra la vida i totes les injustícies. El poble necessita saber les coses, les bones i les dolentes, i si és pel seu bé, considero que no importen gaire els mitjans que s'hagin fet servir per arribar a una conclusió definitiva. La cosa canvia quan una persona treballadora i que és famosa no vol sortir a la premsa i els paparazzi la persegueixen per aconseguir l'exclusiva de l'any. Això no em sembla bé, encara que hi ha personatges que juguen molt amb els periodistes.

—*Essent un personatge públic, ha tingut dificultats per a defensar el teu territori personal?*

—Sóc una persona que no ha tingut una vida privada gaire diferent de la pública. Les decisions de la meua vida han estat tranquil·les i estic molt orgullosa del que he fet. Hi ha gent que amaguen la seva vida privada, no volen que els coneixin quan van a restaurants o a comprar, tenen por de prendre el sol amb *top-less*, etc. En el meu cas hi ha un gran equilibri entre les meves dues vides, encara que hi ha grans canvis de ritmes que miro d'aprofitar. Considero que és el personatge públic qui ha d'establir els límits entre públic i privat, i la premsa ho ha de respectar.

—*La veritat és que és una dona que surt poc a la premsa del cor, tot i haver estat casada en dues ocasions i haver mantingut unes quantes relacions sentimentals.*

—Sí, la premsa em respecta i quan no vull dir res, no em molesta. En alguna ocasió m'han ofert reportatges molt ben pagats i no he volgut. M'estimo més ser actriu i no vendre la meua vida.

—*Però molta gent l'admira i vol saber coses seves...*

—Sí, sí, ho sé. Per això moltes vegades parlo amb vosaltres i ho explico tot, però ja veurem si ho faig després (*riu amb complicitat*).

—*Tornant a Subjudice, reflecteix bé la realitat de final de segle?*

—Sí, sí i sí, perquè hi ha una mena de sentiment de no saber què és bo i què és dolent; vivim en una mena de zona grisa on la gent, de sobte, s'adona que ha oblidat quelcom important i essencial. La felicitat, l'amistat o la soledat són valors que avui tenen un significat molt diferent dels anys 60 o 70.

La sala del cinema on es fa l'entrevista és fosca i hi ha molt de soroll. L'Assumpta es concentra i pensa

molt les respostes, però no és gens artificial. Molts dels seus companys fugen de la premsa. No els agraden les promocions, però l'Assumpta és diferent. Vint anys de carrera professional diuen molt. A més, treballar fora del país li ha servit per ser encara més professional. Ha rodat la sèrie Falcon Crest amb Jane Wyman; Orquídia silvestre amb Jacqueline Bisset i Mickey Rourke; Chain of Desire amb Linda Fiorentino i Elias Koteas, o Nostradamus amb Amanda Plummer i Rutger Hauer.

Una mica lluny de l'actriu, encara que a la mateixa sala, se senten les veus d'alguns intèrprets del film: "No, no, no crec que Subjudice sigui una pel·lícula de denúncia, aquest no és el seu objectiu, encara que hi ha molts elements de denúncia", comenta en Jordi Dauder. El director, d'una manera molt pausada, diu ben convençut que el film té una cosa magnífica i és que no hi ha ningú perfecte i acaba amb l'acceptació

de les imperfeccions. L'Assumpta, que un cop més es queda sense dinar per les entrevistes, parla, parla i parla sense escoltar-se l'estómac: "Saps?, escriu un guió que dirigiré l'any que ve".

—*Per què vol fer un pas tan important en la seva carrera?*

—Sempre he volgut escriure i dirigir, però necessitava temps per preparar-me. Hi ha tants canvis en la meua vida que em vaig dir: I per què no ara? Dit i fet. Ja he escrit el guió i ara me'l corregeixen. He volgut venir aquí i no quedar-me a Los Angeles, on encara tinc una casa, perquè vull moure el guió des d'aquí. Tenia necessitat d'expandir la meua carrera de dins a fora. Per això aquests últims mesos tan sols he fet participacions, com a *Subjudice*, encara que ara acabo una pel·lícula

una mica més llarga a Itàlia. Després, tots els meus compromisos s'hauran acabat i estudiaré la forma de dirigir el meu primer film.

—*Pot explicar-ne una mica l'argument?*

—Bé, he escrit un guió que parla de coses que em passen a mi i a la gent que tinc a prop, tot disfressat en una història que va ocórrer de veritat l'any 1934. El protagonista és un polonès que es troba sense país i sent la necessitat, com jo, de trobar un país per donar-lo a la seva estimada, com si fos el seu regne. Aquest país és Andorra, on començaré a rodar cap el març o abril de l'any vinent.

—*I el seu ex-marit, Scott, hi té un paper, oi?*

—I és clar! Com ho saps, eh? En serà el protagonista, encara que no és polonès, sinó escocès.

—*Però ara n'està legalment separada: ell viu a Los Angeles i vostè va d'un lloc a un altre per feina. Com faran els assaigs?*

—Bé, encara que visquem molt lluny sempre procurem veure'ns cada mes i mig o dos. Mentrestant ens comuniquem per e-mail, encara que és una mica limi-

"Sempre he volgut escriure i dirigir, però necessitava temps per preparar-me. Ara ja he escrit un guió i l'any vinent dirigiré la meua primera pel·lícula a Andorra."

tat perquè no li puc veure els ulls. La tecnologia, en aquest sentit, és un poc limitada, però estic convençuda que se solucionarà molt aviat. La meua professió és molt solitària, i encara que estar sol és un aprenentatge, una època molt bonica, en realitat tots dos lluitem per tornar-nos a veure perquè ens estimem i perquè volem fer coses a la vida. No sabem si tornarem a casar-nos, no creiem gaire en els papers, però no volem viure separats. Sembla tot una mica confús, però a poc a poc anirem trobant-hi solucions.

—Sí, però molta gent del carrer ja voldria tenir aquesta soledat i gaudir dels privilegis dels actors...

—Tens tota la raó, però el nostre treball no és tan fàcil com sembla. Treballem molt durament durant deu, dotze o catorze hores diàries, estudiem els guions a casa i els projectes que ens arriben, tenim reunions i sempre estem preocupats perquè mai no sabem si continuarem treballant. La nostra professió és com fer l'amor, unes vegades ets dalt i unes altres, no. Però també és cert que anem a festes meravelloses, coneixem gent molt important, viatgem amb avions privats i limusines...

—Vostè que ha tingut la sort de treballar a Hollywood i en alguns altres llocs dels EUA, creu que és una experiència recomanable "fer les Amèriques"?

—Has d'estar molt segur del que vols fer. Molta gent no pot estar allunyada gaire temps de la família i això és un greu problema. La veritat és que treballar als Estats Units és molt difícil, tothom vol ser actor per guanyar molts diners, però molts acaben treballant als mercats, als restaurants o als hotels. A Europa els actors que treballen ho fan perquè se senten artistes.

L'actriu és una dona senzilla de tracte. Saluda amb educació tothom, parla amb els desconeguts com si fossin els seus veïns. Tot i que és una estrella, li agrada la senzillesa quan ha de triar-se la roba. "Els texans, les camises i la roba còmoda en general són les

—La gent diu que Johnny Hallyday, amb qui ha treballat a '¿Entiendes?', és molt fred, distant, una estrella. Ens ho hem de creure?

—Hi ha persones que tenen la necessitat de demostrar on són, però en Johnny és diferent. És un home amb una gran trajectòria artística i no ha de demostrar res. Amb nosaltres ha estat molt generós, simpàtic, accessible..., tenia ganes de donar. A mi, no m'agrada treballar amb estrelles; m'estimo més de tractar amb persones.

poden reconciliar els irreconciliables. Espero que amb aquest film molts actes i molts pensaments canviaran perquè tots volem una societat millor, amb gent educada que respecti les religions, les tendències sexuals i les cultures...

—Ens podria dir com és el seu paper? Una dona de l'alta burgesia catalana...

—No, no (riu molt). Hi faig de cantant de rock que té un grup musical amb el seu marit, en Joan Crosas. És una dona molt forta, que ho té tot a la vida i amaga un secret: no ha tingut l'oportunitat de dir que és lesbiana. Per això el meu personatge sofrirà grans transformacions, perquè no li importarà expressar els seus sentiments.

—Se sent una dona lliure?

—Sí. Tinc il·lusió i això no m'ho pot prendre ningú. Sempre m'ha agradat de fer coses diferents perquè la vida és massa curta i s'ha d'aprofitar.

peces que més m'agraden", diu l'Assumpta. Gaudeix d'aquesta estona perquè li agrada de parlar de la feina i, temptant la sort, la nostra actriu més internacional ens parla del film que acaba de rodar a Barcelona i rodalia, ¿Entiendes? (Pourquoi pas moi?).

—L'homosexualitat és l'argument de ¿Entiendes?, enfocat en clau de comèdia. És la millor manera de tractar un tema tan problemàtic que capfica tantes famílies?

—Bé, la pel·lícula tracta de les relacions humanes, independentment del sexe. Stephan Giusti, el director, ha volgut fer un cant a l'optimisme en clau de comèdia per afavorir la integració i la normalitat. Els gais i les lesbianes han estat tractats històricament com si fossin anormals, víctimes sense drets, i ¿Entiendes? vol transmetre que tothom és igual. Hi ha opinions molt diferents, però tota la gent vol comunicar-se i entendre's.

—Aquesta comèdia ajudarà a reconciliar els irreconciliables?

—Nosaltres hi posem el nostre granet de sorra, però ara jo no sé com es

